

NOVÁ ANGLIČTINÁŘKA

Na hodinu se dostavila většina třídy. Tedy obzvlášť její mužská většina, neboť letošním třetřákům byla přidělena nová a hlavně mladá profesorka angličtiny. Velkolepá událost takových rozměrů samozřejmě nezůstane dlouho utajena. A kluci v čele s Bejčkem, Kaftanem a „Janem II.“ si to přislintali jako první, aby obsadili přední lavice.

Helena s Hankou chuděru kantorku zahlédly na chodbě ještě před začátkem hodiny, jak si sama pro sebe cosi šeptá. Nejspíš si nacvičovala úvodní řeč.

Zazvonilo a ti, kteří ji dosud neměli příležitost spatřit, už netrpklivě očekávali, co – nebo spíš kdo – přijde. A ona přišla taková drobná útlá květinka, která vypadala víc jako dívka než jako dospělá paní. Člověk by ji málem posadil na jednu z žákovských židlí, aby s ostatními čekala na tu rachejtli, která sotva udýchá schody do podkrovní učebny.

„Takže tady ji máme, no vida...“ zazněl odněkud zezadu zvědavý polohlas, který byl ale dostatečně hlasitý na to, aby ho každý slyšel, a to včetně hlavní aktérky. Ta se ovšem jen lehce pousmála a se vši zdvořilostí předstírala, že se jí to netýká.

Stoupla si za katedru, přesně doprostřed, a nesměle spustila: „Hello students, my name is Eva Popelková and I am your new English teacher,“ a pak pokračovala česky: „Jak jistě víte, profesorka Malíková odešla do důchodu, a tak teď budete mít mě.“ Sepjala ruce a ve snaze zahnat trému se zhluboka nadechla. „A teď bych byla ráda, kdybyste se postupně představili vy mně. Vezmem to třeba odsud,“ kývla směrem k první lavici zleva, čímž zahájila seznamku.

První byl Kaftan a vedle něj Bejček, který z místa vystrnadil Jolanu, aby si mohl pěkně zblízka a do sytosti prohlížet profesorčinu krásnou tvář (ač nelze s určitostí tvrdit, že to, co si prohlížel, byla skutečně tvář), a který si své neomalené počínání vůči Jolaně odůvodnil slovy: „Chápej, vyšší zájmy.“

Bejček nyní předběhl dokonce i svého souseda Kaftana a v celé své blaženosti zakoktal: „Já... já... já jsem Adam.“

Profesorka se zarazila a bylo na ní znát, jak se snaží ovládnout koutky. Bejček složil dlaně k srdci a nahodil jejím směrem ten nejzamilovanější výraz, jaký jen dovedl. Tak silný kalibr už paní Popelková nevydržela a na zlomek vteřiny odhalila třídě svůj pečlivě udržovaný bělostný úsměv.

„Srandičky, srandičky, Romeo! Teď ale vážně, jak se jmenuješ?“

Bejček se bleskurychle zvedl ze židle, narovnal záda a zdvihnul dva prsty pravé ruky k přísaze řka: „Jméno mé ctěné jest Adam Bejček, paní má.“

Dočista zmatena a téměř vyděšena jeho počínáním se profesorka po několika vteřinách hrobového ticha obrátila k Nadě a se znatelným podezřením se optala: „Fakt?“

Nada kývla. Ale teď už Missis Popelková skutečně nevěděla, jak reagovat. Nejspíš ji nikdo předem nevaroval, na jaký školský útvar že se to vlastně hlásí a jaké vedlejší účinky to s sebou zpravidla přináší. Jak by také mohla tušit, že naplní její práce nebude ani tak *učit*, jako spíš se *pokoušet vychovávat* a stejně jako zbytek profesorského sboru následně *vzdát* i to.

Ve snaze udržet si jakžtakž alespoň první hodinu autoritu, držela rty křečovitě semknuté, leč to ticho bylo zkrátka neúprosné a vůbec celá situace natolik absurdní, že se nakonec vzdala, vubuchla v srdečný smích a vysvětlila: „No, jak už jsem řekla, já se jmenuju Eva.“

Než se však první biblická žena stačila se všemi zdejšími bytostmi postupně seznámit, přednesl Bohouš do éteru: „Evička... Popelka.“ A do svých poznámek si zapsal přesně to, co právě řekl.

Zaslechnuvši zkomoleninu vlastního jména, kterou byla častována od dětství doposud už tak po tisíci, profesorka obrátila oči v sloup a Bohouše opravila: „Když už, tak Popelková, prosím!“ Změřila si jej pohledem a udělala si předběžný obrázek o tom, s kým že má tu čest. Přeskočila Helenu, která byla právě na řadě, a zeptala se provokatéra na jméno: „A kterejpak jsi ty?“